

опет ћемо „слуге бескорисне“ бити. Оно што нам је потребно јесте сада већ оно назначено „шта ми недостаје“. Ово „нешто“ које све око себе мења. Које отвара пут ка светости, савршенству и обожењу.

А пут ка савршенству се много пута разликује од пута религиозности: „Ако хоћеш савршен да будеш, иди продај све што имаш...“, каже Господ младићу који трага за савршенством. Пут савршенства скициран је у другом правцу. То је пут надилажења религијског и сваке врсте васпитања, примене социјалних правила и моралних одредби. Свети човек није исто што и одани грађанин, „добро и лепо“ историје и цивилизације. Он је члан и грађанин једне друге државе и заједнице, оне која припада деци Божјој.

Свакако поставља се питање шта значи: „Ако хоћеш савршен да будеш, иди продај све што имаш...па хајде за мном“. Ако нисмо богати можда нас се не тиче овај Господњи предлог? Младић из јеванђелске приче заиста је био богат и позван је да се ослободи терета свога иметка. Шта пак за нас представља речено?

Пажња није усмерена на богатство или сиромаштво, већ да све оно што „поседујемо“ буде на располагању другима. Неко је богат у новцу, неко у благодатним даровима. Неко поседује богато знање, неко богато искуство. Неко располаже значајним именом, а неко важним положајем. У нечему је свако увек богат. Неко је богат врлином и светашћу, а неко уздржањем и послушањем. И све ово видиво и невидиво богатство дато нам је, свакако, других ради.

Порука светописамске приче је стављање на располагање материјалног или духовног богатства другима, онима који су лишени онога у чему смо ми богати. И будући да тежимо ка томе да сабирамо своје богатство оно онда постаје бескорисно. Другим речима призвани смо да надиђемо свој егоцентризам за оно што смо и оно што поседујемо.

Савршенство се налази у надилажењу нашег несавршенства и у превазилажењу онога што нам конкретно „недостаје“. Борба за савршенство није апстрактна већ конкретна и усмерена ка нашим личним недостацима и слабостима. „Ако хоћеш, дакле, савршен да будеш, иди“ и одважи се на надилажење себе самога. А то је веома тежак подухват. Много је лакше да испуњаваш каноне и заповести, да постанеш образац религијског човека, него да уђеш у процес ослобађања и да ходиш путем савршенства.

Георгиос Патронос

При храму Св.Константина и Јелене свакодневно се савршавају богослужења:

Јутарња 7.30 часова; вечерња 18 часова; акатист средом у 18 часова

Света Литургија

Средом 7.30 часова; недељом и празником 8 часова

куповином свећа у цркви помажете своју цркву

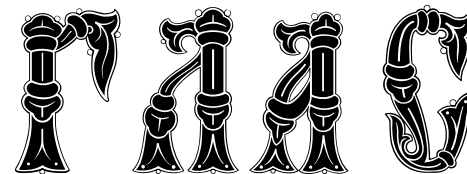
Храм Св.Цара Константина и Јелене

Трг Светог Саве бб

18000 Ниш

Телефон:018/535.333; 539.383

www.svkonstantin.org

ХРАМА СВЕТИХ КОНСТАНТИНА И ЈЕЛЕНЕ

Година 5.

4.Септембар 2011.л.Г.

Број 131

ДРАГА ДЕЦО, СРЕЋНО!

ТУМАЧЕЊЕ ЈЕВАНЂЕЉА У НЕДЕЉУ 12. ПО ДУХОВИМА

Данас смо чули веома интересантну јеванђелску причу која говори о разлици између религиозности и истинитог духовног савршенства. Ми обично поистовећујемо ова два појма. Сматрамо да је један религиозни човек истовремено и духовна личност и да је једини пут ка духовном савршенству доследност религиозним законима и моралним заповестима. Јеванђелска прича коју смо данас чули ствари поставља на другачијим основама.

Изгледа да је нашем питању о процесу духовног усавршавања и обожења, што је крајњи циљ духовног живота, неопходна поновно коренита сагледавање. А то би требало да се учини што пре је могуће јер се наше духовне борбе и наши снажни морални покушаји могу наћи на погрешном путу и постати узрок једног унутарњег незадовољства које нас често обузима.

Свакако, прича се односи на једну другу епоху и претпоставља друге религиозне обрасце и социјалне датости. Међутим, пошто је јеванђелска реч увек актуелна можемо наћи интересантна поређења која би расветлила и анализирали и наша духовна интересовања. Уосталом, духовни двиг људи свих епоха, независно од образовних, културолошких и религиозних датости, има слична мерила а крајњи циљ им је увек човеково савршенство. Неопходно је доћи до уверења да када се борим коначно и успевам у свом циљу, а не да ме непрестано гони осећање неуспеха.

Човек данашње приче

Човек на кога се односи данашња прича веома је интересантна личност са пуно позитивних карактеристика али и са осећајем неуспеха. Пре свега он је млад, богат и са пуно дарова. У својој причи ап. Лука га назива „властелином“ или потомком властелинске породице. Све то значи да је имао нарочито образовање и васпитање. Дакле, један човек коме је живот све богато даривао и који је имао све предуслове да успе у животу. Изгледа да је био леп, упечатљиво наметљив и вољен од стране других, јер и Христу, како наглашава јеванђелиста Марко, „омиле“.

Поврх тога, био је, по Јеванђелистима, пример религиозног младића познат по својој доследности у животу. Као што је и наведено „од младости“ верно испуњава заповести Божје и религиозне одредбе и био је пример својим врсницима у верности и доследности у речи и делу. А ова религиозна деоследност није била привремена и тренутна због сензационалности, већ трајна и константна, јер од када зна за себе до сада живи на основу религиозних канона. Другим речима, увек је био живи и верни члан јудејске религиозне заједнице.

СВИМ НАСТАВНИЦИМА И УЧЕНИЦИМА ЖЕЛИМО СРЕЋАН И БЛАГОСЛОВЕН ПОЧЕТАК ШКОЛСКЕ ГОДИНЕ

СВЕШТЕНСТВО ХРАМА СВЕЦАРА КОНСТАНТИНА И ЈЕЛЕНЕ

Запитали бисмо се шта заправо хоће овај младић? Све је имао. Сваким добром га је даривала породица, заједница, Бог и живот. Међутим, дубоко је незадовољан. Обично се догађа да талентована и харизматична деца буду прогоњена осећајем незадовољства што им је подстрек и узрок напретка и развоја. Но, овде није реч о томе. Овде, код младића из јеванђелске приче, проблем је дубљи и суштинскији што нас доводи до поновног сагледавања основних правила двига у нашем духовном животу.

24 САТА ДНЕВНО ЕПАРХИЈСКИ РАДИО Г Л А С
FM 92.00 MHz radio-glas.org

ОБАВЕШТЕЊЕ!

ВЕЧЕРЊА БОГОСЛУЖЕЊА ПОНОВО ПОЧИЊУ У 17:00 САТИ

Безизлаз религиозне доследности

Обично сви ми религиозни људи који се данас овде налазимо, не само због неке унутарње духовне нужде, већ и због верности и послушности религиозном предању и обичајима који су дубоко укорењени у нама, имамо осећај да на тај начин извршавамо своју дужност и да тако удовољавамо Господу. Питање је, међутим, да ли смо истовремено и уверени и у свој исправни духовни двиг и у осећај, не неког самозадовољења, већ потврде начина нашег живота од стране самога Бога.

Ове трагичне дилеме и снажан духовни проблематизам поставља данашња јеванђелска прича...

Младић је дакле потпуно доследан својим религиозним дужностима. Од своје младости испуњава десет заповести доследно и константно. Заповести које покривају сва поља религиозног живота. Вера и послушање Богу, љубав и поштовање према родитељима, испуњавање религиозних заповести које се тичу поста и богослужбеног живота, чистотите и чедности. Све то, будући упита, наглашава и подвлачи пред Господом, са свом искреношћу и понизношћу. Нема друге осим да једног таквог младића заволиш и да га поштујеш. То се догодило и са Исусом Христом Који је ценио његове покушаје, похвалио га је због њих и веома заволео. Ипак проблем се преноси на друго поље.

Свакако, када младић пита Христа шта му ваља чинити једним исправним начином живота, како би задобио добро име и био поштован од стране других, Господ му одговара како би требало да испуни заповести које је налагало њихово религиозно предање. Религија је тада била господарећи елемент живота. Младић искрено исповеда да је до сада доследно следио овај пут, међутим, није задовољан и уверен је да у нечему суштинском и битном „заостаје“; „Све ово сачувах...Шта ми још недостаје?“ Проблем који се овде поставља не тиче се морално доброг и религиозног чистог човека. Све то је испуњено. Шта је дакле узрок овом снажном осећању незадовољства и како је доспео до овог духовног безизлаза у којем се налази?

Пут савршенства

Када младић поставља питање: „Шта ми још недостаје?“, случај духовног живота поприма другу димензију. Исус Христос га позива на оно што је суштинско у духовној борби. Оно спољашње и површно то већ има. Сада га позива на велики скок, на надилажење себе самога. Господње речи: „Ако хоћеш савршен да будеш“, премештају проблем са религиозности на савршенство. Једно је успех религиозног обрасца-прототипа, а друго успех савршенства и обожења.

Ако желимо да будемо добри религиозни људи, пут је познат: примена и испуњење заповести и религиозних одредби. Много је оних који се задовољавају овим нивоом. Други пак гаје осећање незадовољства и желе нешто више. Но тада се ствари мењају. Обично сви ми настојимо на оном првом и задовољавамо се тиме. И у том правцу дајемо савете и управљамо себом и другима. Уосталом томе тежи свако образовање, сваки човек покушај, свака религија.

У Хришћанству, међутим, то није довољно. Нарочито православно духовно предање наглашава да „и ако све заповести испунимо“